

22/12/2020

Το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας δεν είναι υπόθεση της επιστήμης

/ [Επικαιρότητα](#)

Την Τρίτη 22 Δεκεμβρίου το απόγευμα μεταδόθηκε μέσα από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας και τον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος», ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος με θέμα: «Περί Θείας

ευχαριστίας», με αφορμή την πολεμική που ασκείται στις ημέρες μας εναντίον του Μυστηρίου.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι θαῦμα μέγα, εἶναι ἕνα κοσμοσωτήριο γεγονός, εἶναι ἔκφραση τῆς θείας ἀγάπης πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο, γιατί εἶναι ἕνα γεγονός ἐπαναλαμβανόμενο στὸς αἰῶνες, γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο ἀνεξαιρέτως, προσωπικά.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο Ἐκκλησία μας δέν ἐορτάζει τὰ Χριστούγεννα ὡς τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς θαυμαστοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος, ἀλλὰ μᾶς καλεῖ νὰ τό ζήσουμε, νὰ τό βιώσουμε πνευματικά, νὰ τό αἰσθανθοῦμε στήν ψυχὴ μας, νὰ τό νιώσουμε ὡς πραγματικότητα πού συντελεῖται μέσα μας καί μᾶς ἀναγεννᾷ. Γιατί τὰ Χριστούγεννα δέν εἶναι μία ἡμέρα τοῦ χρόνου, δέν εἶναι μία ὁποιαδήποτε ἐορτὴ ἢ μία ἡμέρα συναντήσεως μέ τὰ προσφιλῆ μας πρόσωπα. Εἶναι καί ὅλα αὐτά, ἀλλὰ πρωτίστως καί κυρίως εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καί στή δική μας καρδιά, εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεώς μας.

Γι' αὐτό καί οἱ προσπάθειες τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦταν ἐπίμονες, ὥστε νὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες, χωρὶς νὰ καταστρατηγηθοῦν τὰ μέτρα προστασίας ἀπὸ τὸν κορωνοϊό καί προφυλάξεως ἀπὸ τὴ διάδοση καί τὴ διασπορά του, νὰ ἐορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα μέ τοὺς ναοὺς μας ἀνοικτούς, μέ τὴ δυνατότητα συμμετοχῆς περισσοτέρων πιστῶν στή θεία Λειτουργία καί στό ἱερώτατο μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας. Διότι ἡ θεία Κοινωνία γιὰ τοὺς χριστιανούς πού εἶναι συνειδητά μέλη τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι οὔτε συνήθεια οὔτε πολυτέλεια, ἀλλὰ τρόπος μετοχῆς στό θαῦμα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τρόπος μετοχῆς στόν σκοπό αὐτοῦ τοῦ κοσμοσωτηρίου γεγονότος, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ψυχὴ μας καί τὴ βίωση τοῦ θαύματος πού συντελέσθηκε μέ τὴν ἐνανθρώπησή του.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τοὺς τελευταίους μῆνες ἀναφερθήκαμε ἐπανειλημμένα στό θέμα

τῆς θείας Κοινωνίας, γιατί πολλοί ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, εἴτε ἀπό ἄγνοια εἴτε ἀπό ἔλλειψη πίστεως καί εὐσεβείας εἴτε ἀκόμη, κάποιες φορές, καί ἀπό διάθεση νά ἀμφισβητήσουν τήν πίστη ἥ καί νά πολεμήσουν τήν Ἐκκλησία, ἀναφέρθηκαν στό μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας μέ τρόπο ἀνοίκειο καί ὑποτιμητικό, καί ὑπεισηλθάν σέ θέματα πίστεως καί εὐσεβείας, χωρίς νά διαθέτουν τίς γνώσεις καί χωρίς νά ἔχουν τό δικαίωμα, ἀμύητοι στόν χῶρο τοῦ μυστηρίου. Ὅρισμένοι μάλιστα τό ἔκαναν προβάλλοντας δῆθεν λόγους προστασίας τῆς δημοσίας ὑγείας καί ἀποφυγῆς τῆς διασποράς τοῦ ἰοῦ, παραβλέποντας καί αὐτήν ἀκόμη τήν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων καί τήν ἐμπειρία πού προκύπτει ἀπό τούς εἴκοσι αἰῶνες ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας.

Τό μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας δέν εἶναι ὑπόθεση τῆς ἐπιστήμης καί δέν κατανοεῖται μέ τή λογική. Αὐτό δηλώνει καί ἕνα τροπάριο πού ψάλλουμε, ὅταν μεταλαμβάνουμε. «Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον Υἱέ Θεοῦ κοινωνόν με παράλαβε. Οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό μυστήριον εἶπω». Ζητοῦμε ἀπό τόν Χριστό νά μᾶς καταστήσει κοινωνούς τοῦ δείπνου του καί ὁμολογοῦμε ὅτι τό δείπνο αὐτό εἶναι «μυστικό». Εἶναι πέραν τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς. Εἶναι μυστήριό πού δέν ἀναλύεται μέ τή λογική, οὔτε μποροῦμε νά τό ἐξηγήσουμε σέ ὅσους ὄχι μόνο δέν πιστεύουν στόν Χριστό, ἀλλά στέκονται ἐχθρικά ἀπέναντί του. Τό μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀφορᾷ μόνο αὐτούς πού τόν πιστεύουν καί πλησιάζουν μέ πίστη γιά νά κοινωνήσουν. «Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», λέγει ὁ λειτουργός. Καί ἅγιοι εἶναι καί ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό καί ἀγωνίζονται νά τηροῦν τίς ἐντολές του, νά μετανοοῦν γιά τά λάθη τους καί νά προσέρχονται κατάλληλα προετοιμασμένοι στό μυστήριό. Ὅσοι δέν πιστεύουν, δέν μποροῦν νά ἐκφέρουν γνώμη γι' αὐτό, γιατί δέν ἔχουν οὔτε τή γνώση οὔτε τήν ἐμπειρία, δέν ἔχουν οὔτε καί τή δυνατότητα νά τό κατανοήσουν. Κατά συνέπεια δέν θά πρέπει οὔτε νά τούς ἀκοῦμε οὔτε πολύ περισσότερο νά ἐπηρεαζόμεθα ἀπό αὐτούς.

Ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου μας εἶναι γιά ὅσους προσέρχονται στό μυστήριό «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης» μετοχή στόν Χριστό, εἶναι μετοχή στό φάρμακο τῆς ἀθανασίας καί τῆς αἰωνίου ζωῆς, τήν ὁποία μᾶς προσφέρει, καί δέν εἶναι ἐπ' οὐδενί μέσο μεταδόσεως ἐνός ἐν δυνάμει θανατηφόρου ἰοῦ. Αὐτό ἀποτελεῖ διαχρονική καί ἀκλόνητη πίστη καί ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία προέρχεται τόσο ἀπό τή δισχιλιετῆ πορεία της, κατά τήν ὁποία ἡ ἀνθρωπότητα πέρασε ποικίλες πανδημίες, ἀλλά ποτέ κανείς δέν μολύνθηκε ἀπό τή θεία Μετάληψη οὔτε αὐτή ὑπῆρξε ἀφορμή μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἥ τήν εὐρύτερη κοινότητα.

Τό γεγονός αὐτό ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τήν πρόσφατη ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ἀπεκόμισε ἀπό τίς ἀσθένειες οἱ ὁποῖες ἐπληξάν τίς τελευταῖες δεκαετίες τήν ἀνθρωπότητα, ὅπως τό HIV, ἡ νόσος τῶν πούλερικῶν ἥ τῶν χοίρων καί ἄλλες μολυσματικές ἀσθένειες πού εἶχαν

εύρεία διασπορά, ιδίως στόν λεγόμενο τρίτο κόσμο. Όλοκληρη ή επιστημονική κοινότητα παραδέχεται ότι δεν βρέθηκε ποτέ ούτε ένας πιστός ούτε ένας ιερέας μολυσμένος από αυτές τις ασθένειες είτε έπειδή κοινωνήσε, είτε έπειδή κατέλυσε από τό Άγιο Ποτήριο από τό όποιο είχαν μεταλάβει προηγουμένως οί ασθενείς.

Τήν πραγματικότητα αυτή παραδέχθηκε **πρό έτών, στις 29 Φεβρουαρίου τοῦ 1988, ό Πανελλήνιος Ιατρικός Σύλλογος**, όταν είχε τεθεί τό θέμα τής θείας Κοινωνίας μέ άφορμή μία άλλη μεταδοτική ασθένεια. Μέ έγγραφό του πρός τό Υπουργείο Υγείας ό Πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου Ιατρικοῦ Συλλόγου τόνιζε ότι «τό ὡς άνω θέμα», δηλαδή τό θέμα τής θείας Μεταλήψεως, «ρυθμίζεται αποκλειστικά καί μόνο από τούς μυστηριακούς εκκλησιαστικούς κανόνες, ούδεμία δέ επέμβαση τής πολιτείας είναι δυνατή κατά τό Σύνταγμα ... θίγει δέ τόν πρόποντα σεβασμό τών πολιτειακῶν ὀργάνων στή Χριστιανική πίστη ... Ούδείς, ούδέποτε ὑποχρεώθηκε νά συμμετέχει σέ Θεία Μετάληψη ...».

Ανάλογη μέ αυτήν ήταν καί ή άποψη τοῦ Ιατρικοῦ Συλλόγου Αθηνῶν, ὅπως προκύπτει από τά πρακτικά τής συνεδριάσεώς του, λίγους μήνες άργότερα, στις 12 Δεκεμβρίου τοῦ ίδιου έτους. «Ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνῶν δεν είναι δυνατόν νά ὑπαισέλθαι σέ θέματα πίστεως τοῦ ελληνικοῦ λαοῦ. Σέ σχέση μέ τό έρώτημα, δηλαδή άν μεταδίδονται νοσήματα κατά τή θεία Μετάληψη, άποφαινόμεθα ότι από τή μέχρι σήμερα πείρα καί από τή βιβλιογραφία δεν προκύπτουν στοιχεΐα, πού νά πείθουν ότι κατ' αυτήν έχουν μεταδοθεΐ νοσήματα».

Τό ίδιο άκούσαμε νά επαναλαμβάνουν καί πρόσφατα διακεκριμένοι επιστήμονες ιατροί, ειδικοί καθηγητές λοιμωξιολόγοι καί επιδημιολόγοι, πού έρωτήθηκαν από τά Μέσα Μαζικής Ένημερώσεως καί άπάντησαν χωρίς κανέναν ένδοιασμό ότι δεν ὑπάρχει καμία απολύτως επιστημονική μελέτη ή όποία νά συνδέει τό μυστήριο τής θείας Εὐχαριστίας καί τή συμμετοχή τών πιστῶν σέ αυτό μέ τή διασπορά όποιουδήποτε ιοῦ στήν κοινότητα ή νά άποτελεΐ αίτία διαδόσεως τοῦ κορωνοϊοῦ σέ όποιαδήποτε ομάδα πληθυσμοῦ.

Ανάμεσα σέ αὐτούς ήταν καί μέλη τής Έπιτροπής τών ειδικῶν επιστημόνων πού συμβουλευόουν τήν ελληνική πολιτεία γιά τά θέματα τής πανδημίας. Κάποιοι μάλιστα από τούς έπιφανείς αὐτούς καθηγητές τής Ιατρικῆς, ὅπως ή κ. Γιαμαρέλλου καί ή κ. Λινοῦ, δεν δίστασαν νά ὁμολογήσουν άπερίφραστα ότι άνήκουν σέ εκείνους οί όποιοι θά έσπευδαν νά κοινωνήσουν χωρίς φόβο αλλά μέ άπέραντη πίστη καί σεβασμό πρός τό μέγα μυστήριο τής θείας Εὐχαριστίας, άποδεικνύοντας μέ τήν προσωπική αὐτή ὁμολογία τους ότι ὅσοι ὑποστηρίζουν τήν αντίθετη άποψη, ότι δηλαδή ή θεία Κοινωνία μπορεί νά άποτελέσει άφορμή

διαδόσεως τοῦ κορωνοϊοῦ καί, κατά συνέπεια, συστήνουν τήν ἀπαγόρευση τοῦ μυστηρίου, ὅχι μόνο σφάλλουν ἀλλά καί εἶναι προκατειλημμένοι ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς πίστεώς της, καί, ἐνδεχομένως, ἀποβλέπουν στήν ἀπομάκρυνση τῶν πιστῶν ἀπό τῆς θείας Κοινωνίας καί ἀπό τήν ἐνίσχυση τήν ὁποία αὕτη προσφέρει στόν ἄνθρωπο, ἰδιαίτερως μάλιστα κατά τήν περίοδο αὕτη, ὅταν προσερχόμεθα στό μυστήριον ἐνσυνειδήτως καί κατάλληλα προετοιμασμένοι, ὥστε ἡ μετοχή μας νά μήν γίνεται «εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα».

Αὐτό μᾶς συστήνει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας πρός τοὺς Κορινθίους (1 Κορ. 11.28-30): «Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γάρ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει, μή διακρίνων τό σῶμα τοῦ Κυρίου. διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί».

Πρέπει νά ἐξετάζει, λέει ὁ ἀπόστολος, ὁ ἄνθρωπος προσεκτικά τόν ἑαυτό του καί τότε νά κοινωνεῖ. Διότι ὅποιος μετέχει ἀναξίως, χωρίς νά ἔχει συναίσθηση ὅτι μεταλαμβάνει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου, αὐτό πού τρώει καί αὐτό πού πίνει φέρνουν ἐπάνω του καταδίκη. Γι' αὐτό καί ἔχετε ἀνάμεσά σας πολλούς ἀσθενεῖς καί ἀρκετούς πού πεθαίνουν, καταλήγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Τά φετινά Χριστούγεννα, λοιπόν, ἅς ἀνοίξουμε τήν ψυχή μας στόν Χριστό καί ἅς προσέλθουμε στό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας χωρίς τόν φόβον τῆς μεταδόσεως τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀλλά μέ φόβον Θεοῦ καί συναίσθησιν τῆς ἀναξιότητός μας, ὥστε νά μή γίνει καί γιά μᾶς ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός του «εἰς κατάκριμα», ἀλλά «εἰς κάθαρσιν καί ἁγιασμόν ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος»· γιά νά ἔλθῃ ὁ Χριστός καί νά κατοικήσῃ μέσα μας γιά νά μᾶς ἐνισχύσῃ καί νά μᾶς θεραπεύσῃ ψυχῇ τε καί σώματι, γιά νά γεννηθεῖ μέσα μας καί νά μᾶς ἀναγεννήσῃ ὁλοτελῶς.